

စစ်အတွင်းခရီးသည်

စစ်အတွင်းခရီးသည်
မဟာမိတ်နှင့်ဗမာ့တမန်
သိန်းဖေမြင့်

သတ္တမအကြိမ်

ပထမပိုင်း

နိဒါန်း

ကျွန်တော်သည် ၁၉၅၀၊ ၅၁၊ ၅၂ ခုနှစ်များ တစ်ဝိုက်လောက်တွင် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၌ စစ်အတွင်း ခရီးသည် ဟူသော ခေါင်းစီးဖြင့်လည်းကောင်း ၊ မဟာမိတ်နှင့် ဗမာ့တမန်ဟူသော ခေါင်းစီးဖြင့်လည်း ကောင်း ဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့လေသည် ။ ထိုအကြိမ်ကို ပထမအကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းဟု ခေါ်ရမည်ဖြစ်လေသည် ။

ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် ပုံပြောသလို ပြန်လည်ပြောပြသောဟန်ဖြင့် ရေးထားသော်လည်း အမှန်စင်စစ် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက မြန်မာပြည်သူတို့ သည် ကမ္ဘာတိုးတက်သော အင်အားစု များ နှင့်အတူ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး၊ လွတ်မြောက်ရေး၊ ဒီမိုကရေစီရေးတို့ အတွက် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြပုံ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို မှတ်တမ်းတင်ထားခြင်းသာ ဖြစ်လေသည် ။ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် ပုံပြော သလို ပြန်လည်ပြောဟန်ဖြင့် ရေးသားထားခြင်းကြောင့် သာမန် သမိုင်းမှတ်တမ်းတစ်ခုထက်ပို၍ (လူအများ အဖို့) ဖတ်ဖို့ ကောင်းနေလေသည် ။ ထို့ကြောင့် စစ်အတွင်းခရီးသည် နှင့် မဟာမိတ်နှင့် ဗမာ့တမန်ကို လူကြိုက်များ ခဲ့လေသည် ။

၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင် ပထမပိုင်းဖြစ်သော ‘စစ်အတွင်းခရီးသည် ’ ကို ရှုမဝ စာအုပ်အဖြစ်ဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့လေသည် ။ ၎င်းနောက် ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် ခေတ်မြန်မာစာပေတိုက်က ‘မဟာမိတ် နှင့် ဗမာ့တမန်’ကို စာ

အုပ်အဖြစ်ဖြင့် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေလေသည် ။ ၎င်းတို့ ကို ဒုတိယအကြိမ် ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေခြင်းဟု ခေါ်ရပေမည်။

ယခုအခါ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးသည် မှာ ၂၁ နှစ်ကျော် ကြာခဲ့လေပြီ။ မြန်မာပြည် လွတ်လပ် ရေးရသည် မှာ လည်း ၁၉ နှစ်ထဲ သို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးမှ ၊ မြန်မာပြည် လွတ်လပ် ရေးရပြီးမှ မွေးဖွားကြသော လူငယ်လူရွယ်တို့ ကား သန်းချီ၍ ရှိနေပေပြီ။

ယခုအခါ မြန်မာပြည်သူတို့ သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက မြန်မာပြည်သူတို့ နှင့် ကမ္ဘာ သူ ကမ္ဘာသားများ ၏ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး၊ လွတ်မြောက် တိုက်ပွဲများကို လွန်စွာစိတ်ဝင်စားနေကြ သည် ။ ရတတ် သမျှ ရှာဖွေ၍ လေ့လာဖတ်ရှုနေကြပေသည် ။ ထိုအကြောင်းများကို စိတ်ဝင်စားခြင်း၊ လေ့လာခြင်းမှာ အားပေးထိုက်သော ကိစ္စဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် ‘ပုဂံ’နှင့် စီစဉ်ပြီး စစ်အတွင်း ခရီး သည် နှင့် မဟာမိတ်နှင့် ဗမာ့ တမန်တို့ ကို စာအုပ်တစ်အုပ်တည်းအဖြစ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေလိုက်ရခြင်းဖြစ် သည် ။ ယခုအကြိမ်ကို တတိယအကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းဟု ခေါ်ရမည်ဖြစ်သည် ။

တစ်ခု သတိပေးလိုပါသည် ။ ပထမအကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေချိန်၏ ‘ယခု’နှင့် တတိယအကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေချိန် ‘ယခု’တို့ မတူပုံဖြစ်ပါသည် ။ ဥပမာ စာအုပ်ထဲတွင် ဦးကျော်ငြိမ်း (ယခု ဆိုရှယ် လစ်ခေါင်းဆောင်)ဟု ဖော်ပြထားသည် ။ ထို ‘ယခု’မှာ ၁၉၅၀ ခု တစ်ဝိုက်၏ ‘ယခု’ ဖြစ်သည် ။ ၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် ဦးကျော်ငြိမ်းသည် အထိန်းသိမ်းခံ ဖဆပလဝန်ကြီး ဟောင်း ဖြစ်သည် ။ ထို့အတူ သခင်လွန်းဘော်(ယခု ရာထူးခန့်ထားရေး ဝန်)မှာ (ကွယ်လွန်သူ သခင်လွန်းဘော်)။ မောင်လွင် (ယခု ဗမာ့တပ်မ

တော်မှာ မေဂျာအဆင့်ဖြင့် အမှုထမ်းနေသော ဒေါက်တာ မောင်လွင်)မှ (တော်လှန် ရေးကောင်စီဝင် ဗိုလ်မှူးကြီး မောင်လွင်)။ သခင်ဗတင် (အလုပ်သမားသမဂ္ဂ)မှာ (ကုန်သွယ်ရေး ဌာန အထူးအရာရှိဟောင်း ကွယ်လွန်သူ သခင်ဗတင်)။ ဗိုလ်မင်းခေါင် (ယခု ဖဆပလဝန်ကြီး)မှာ အထိန်းသိမ်းခံ ဖဆပလ ဝန်ကြီးဟောင်း ဗိုလ်မင်းခေါင်)။ ကိုကျော်ရင် (ယခု တက္ကသိုလ် မြန်မာစာ ကထိက ဦးကျော်ရင်)မှာ (မန္တလေး ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံတက္ကသိုလ် ပါမောက္ခ ချုပ်ဟောင်း ကွယ်လွန်သူ ဦးကျော်ရင်)။ မန်းဝင်းမောင် (လက်ရှိဖဆပလဝန်ကြီး)မှာ (အထိန်းသိမ်းခံ သမ္မတဟောင်း မန်းဝင်းမောင်)။ ကိုဘစော (လက်ရှိ ဖဆပလဝန်ကြီး)မှာ (ဆိုဗီယက်ယူနီယံဆိုင်ရာ မြန်မာ့သံအမတ်ကြီး ဦးဘစော)။ မစ္စတာ ရာရှစ် (ယခု အလုပ်သမားဝန်ကြီး ဦးရာရှစ်)မှာ (အထိန်းသိမ်းခံ ပထစဝန်ကြီး ဟောင်း ဦးရာရှစ်) စသည် ဖြင့် ပြောင်းလဲသည့် အားလျော်စွာ နားလည်မှတ်သားကြရန် ဖြစ်ပါကြောင်း။

သိန်းဖေမြင့်

၁၄၊ ၁၀၊ ၆၆

*

ဆုတ်ခွာသောအင်္ဂလိပ်နှင့် တက်လာသောဂျပန်

၁၉၄၂ ခုနှစ် ဧပြီလကုန် မေလအကူး၊ မန္တလေးမြို့ကြီး မီးတဟု န်း
ဟု န်းလောင်လျက်ရှိသည် မှာ တစ်လနီးပါးမျှ ကြာလေပြီ။ သို့နှင့်လည်း
မီးခိုးတိတ်ရန် အလားအလာ မမြင်ကြရသေး။

ဂျပန်က ဗုံးကြဲ၍ မီးထတောက်စေသည် ။ အင်္ဂလိပ်က မီးကျည်ဖြင့်
ပစ်ဖောက်၍ ရှို့ရသည် ။ ဒိုင်းနမိုက်ဖြင့်လည်း တဖျက်တည်း ဖျက်နေ
လေသည် ။ နောက်ဆုံး အင်းဝတံတားကြီးကိုပင် ဒိုင်းန မိုက်ဖြင့် ခွဲဖြူ
လိုက်လေပြီ။

ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တွင် ပင် နန်းတော်၏ အဆောင်ပြာသာဒ်တို့ သည်
မီးခိုး တိမ်တောင်တို့ ကြား တွင် ကွယ်ပျောက်ခဲ့လေသည် ။ အင်္ဂလိပ်တို့
သည် မဆီမဆိုင် နန်းတော် အဆောက်အအုံများကိုပင် မီးရှို့ကုန်ကြပြီ
လောဟု စိုးရိမ်ခြင်း ဖြစ်မိလေသည် ။

မန်းနေကလည်း ပူချက်သား ကောင်းလှလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ သည် မန္တလေးမြို့ မြောက်ဘက် ၆ မိုင်
လောက်ဝေးသော ကပိုင်ရွာ ကလေးကို ဗဟိုပြုပြီး မန္တလေးတစ်ဝိုက်တွင်
လှုပ်ရှားသွားလာ၍ အလုပ်များကာ နေကြ၏။

ကျွန်တော်တို့ သည် အင်္ဂလိပ်ကို မုန်းတီးကြ၏။ ဂျပန်ကိုလည်း မလို

လားကြ။ ယုံကြည်လည်း မယုံကြည်။ ဂျပန်က ပေးမည်ဆိုသော လက်နက်ဖြင့် အင်္ဂလိပ်ကို ပုန်ကန်ရန် စီစဉ်ခဲ့ကြ၏။ ဂျပန်ထံမှ လက်နက်ကို အညည မီးတပြပြနှင့် စောင့်သော်လည်း ဘာတစ်ခုမျှ မရောက်လာခဲ့။ အင်္ဂလိပ်ကို တိုက်ထုတ်ပြီးသော် ဂျပန်က မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးကို အသိအမှတ်မပြုခဲ့လျှင် ခုခံတော်လှန်မည်ဟု လျာထားခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် ထိုလျာထားချက် အောင်မြင်မည့်အစား တစ်စုံတစ်ရာ ထိထိရောက်ရောက် မလုပ်နိုင်ဘဲ ဘီအိုင်အေအလားကို စောင့်မျှော်နေကြ၏။ ဂျပန်တပ်များ နှင့် ဘီအိုင်အေတို့ မလာမီ အပုပ်နံ့တထောင်းထောင်းနှင့် စစ်ဦးမှ ချီတက်လာသော ဂျပန်သတင်းများကား ရောက်လာ ခဲ့ပြီ။

ဂျပန်များမှာ ငါတို့ သာ မြတ်သော အမျိုးဟူသောအစွဲဖြင့် မောက်မာသည် ။ မြန်မာတွေကို စော်ကားမော်ကား ပါးရိုက်သည် ။ ဘီအိုင်အေတို့က တည်ထောင်ဖွဲ့စည်းသော အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့များ ကို အသိအမှတ်မပြု ။ ဘီအိုင်အေနှင့် ဂျပန် မကြာခဏ ပဋိပက္ခဖြစ်ကြသည် ။

ကျွန်တော်တို့ သည် ထိုအဖြစ်အပျက်နှင့် ထိုသတင်းများကြောင့် စိတ်မချမ်းမြေ့ခြင်း ဖြစ်ရ၏။ မချမ်းမြေ့သော ကျွန်တော်တို့ ၏ စိတ်ကို မန္တလေးမြို့အား လောင်မြိုက်နေသော စစ်မီးက ညှိုးခြောက် အောင် ပြုနေပြန်သည် ။ တစ်ဖန် မန်းနေက စိတ်ကိုသာမက လူကိုပါ ညှိုးနွမ်းအောင် ပူပေးလျက် ရှိလေသည် ။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ ကား အင်္ဂလိပ်နှင့် ဂျပန်နယ်ချဲ့နှစ်ဦးတို့ အခက်အခဲ တွေ့ကြုံနေရ သည့်ကြားမှ တိုင်းပြည်အဖို့ တစ်စုံတစ်ရာ အမြတ်ရအောင် ထုတ်ရမည်ဟု ကား စွဲစွဲမြဲမြဲ အဓိဋ္ဌာန်ချ ထားကြသည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး နွမ်းနယ်မှု မချမ်းသာမှုကို အပထားပြီး လှုပ်လှုပ် ရှားရှားနှင့် အလုပ်များ နေနိုင်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည် ။

မန္တလေးထောင်အတွင်းတွင် အကျဉ်းချထားခြင်း ခံနေကြရသော သခင်နု၊ သခင်စိုး စသော ခေါင်းဆောင်များ ၏ ကံကြမ္မာမှာ လည်း အလွန်တရာမှ ပင် မရေရာနိုင်လှသည် ။ အင်္ဂလိပ်က လွှတ် သွားမည်လား။ အိန္ဒိယ ခေါ်သွားမည်လား။ ဂျပန်လက်သို့ပင် သော့ပါအပ်သွားမည်လား။

သို့ကလို စိုးရိမ်စရာကောင်းနေချိန်တွင် သူတို့ တစ်တွေ ထောင်မှ လွတ်ပြီး မင်းကွန်း ဘယ်ရောက်နေသည် လိုလို သတင်းကြားရလေသည် ။ ထိုအခါ ကျွန်တော်နှင့် ကိုကျော်ငြိမ်း (ယခု ဆိုရှယ်လစ်ခေါင်းဆောင်)တို့ သည် ကပိုင်မှ မင်းကွန်းသို့ လိုက်သွားကြလေသည် ။

တစ်ရွာနှင့် တစ်ရွာ မကူးရဲမသန်းရဲ၊ မလာရဲ မသွားရဲဖြစ်အောင် ချောက်ချားနေချိန်ဖြစ် သည် ။ ရွာတွင်းသို့ သူစိမ်းတစ်ရံဆံ ဝင်လာလျှင် လည်း တစ်ရွာလုံး ဝိုင်း၍ သင်္ကာယနကြီးစွာဖြင့် ကြည့်လေ့ရှိသော အချိန်ဖြစ်သည် ။ လူရိုးလူကောင်းများ ပင်လျှင် လစ်လျှင် လစ်သလို ဓားပြတိုက်ရန် လက်ယားလာတတ်သည့် အချိန်ဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော်တို့ မှာ တော်လှန်ရေးသမားကြီးများ ဟု ဆိုသော်လည်း လက်နက်ဆိုလျှင် ဓားမတိုတစ်ချောင်းမျှပင် မယူနိုင်ပါ။ ကိုကျော်ငြိမ်း၏ အကြံပေး ချက်အရ ကျွန်တော်တို့ သည် အိတ်ထဲမှာ အမြဲလက်နှိုက်၍ ထားလျက် အိတ်ထဲမှာ ခြောက်လုံးပြူး ဝှက်၍ ကိုင် လာလေဟန်ဆောင်ကြရသည် ။ တစ်ခုသော ရွာထိပ်ကိုဖြတ်သွားသောအခါ ရွာသားအချို့ “ဗျို့ ဆရာကလေးတွေ၊ ရဲလှချေကလား”ဟု သတိပေးသလိုနှင့် စကားတောက်ကြလေရာ၊ ကျွန်တော်တို့ က “ဟာ ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ”ဟု ခပ်တည်တည် ဖြေကြရသည် ။ “ကျွန်တော်တို့ မှာ ပါပါတယ်”ဟု ပါးစပ်က မဖွင့်ဟသော်လည်း ကိုယ်ဟန်ဖြင့် ပြကြရသည် ။ ကိုကျော်ငြိမ်းကား ဟိုတုန်းကလည်း ခေါင်းကလေး တခါခါဖြင့်ပင်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ရေကြည်တစ်ပေါက်မျှ မစဉ်ဘဲလျက် မင်းကွန်းသို့ ရောက်ခဲ့ရသော် လည်း မင်းကွန်းကျခါမှ ဓားပြတိုက်ခံရမလို ဖြစ်ပြန်ပါလေသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ ၏ အပေါ်အင်္ကျီ အတွင်းအိတ်ထဲတွင် စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းများ အတွက် သုံးရန် ငွေစက္ကူအနည်းငယ် ပါလေသည်။ ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် မူန်တေတေမျက်နှာထားဖြင့် အကြံများ ဟန်ရှိသော လူတစ်ယောက် က ထိုငွေစက္ကူများကို မြင်သွားရာ သူသည် ကျွန်တော်တို့ နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်နေလေ၏။ ကိုကျော်ငြိမ်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ မှာ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ ဆိုသော သက်ကြီးတို့ ၏ စကားကို လက်ကိုင်ထား၍ ဟန်ပြကောင်းကောင်း နှင့် အရှောင်ကျင်လည်ကြသဖြင့်သာ အတိုက်မခံခဲ့ကြရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

မင်းကွန်း၌ ကျွန်တော်တို့ တွေ့လိုသော သခင်နု၊ သခင်စိုး စသည်တို့ ကို မတွေ့ကြရပေ။ သူတို့ သည် ကျွန်တော်တို့ စခန်းချရာဆီသို့ ဦးတည်၍ ထွက်သွားကြပြီဖြစ်ရာ လမ်းမှာ လွဲခဲ့ကြပေ၏။

ဧပြီလ ၂၉ ရက်နေ့ကျမှ ကပိုင်တွင် သူတို့ နှင့် တွေ့ကြရလေသည်။ ။ ထိုအချိန်တွင် သခင်နုကား တိုကျိုရေဒီယိုမှ လွှင့်နေသော ချယ်ရီပန်းကလေးများ အောက်တွင် အဆိပ်ငွေ့များကို တွေ့မြင်စပြုနေ လေပြီ။ သခင်စိုးကား အင်္ဂလိပ်တို့ အား ယာယီ မဟာမိတ်ပြုလျက် ဂျပန်ကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် လမ်းစဉ်ပေါ်တွင် မယိမ်းမယိုင် လျှောက်လျက်နေပြီ။

ကျွန်တော်ရေး၍ ဂျပန်တို့ ထံမှ ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီက ရထားသော ငွေဖြင့် ထုတ်ဝေ ထားသော မော်စီတုန်း ဘာသာပြန်နှင့် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး စာတမ်းတစ်ခုအတွက် သခင်စိုးက ကျွန်တော့်အား ချီးကျူးအားပေးမှု ပြု၏။ ထိုစာတမ်းများ အတွက် ဂျပန်က ကျွန်တော့်အား ‘တွေ့ရာ သင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင်းနှင့်’ ဆိုသလို နှိပ်ကွပ်တော့မည်လားဟု သခင်

င်စိုး များ စွာ စိုးရိမ်လျက်ရှိလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ ဧပြီလ ၃၀ ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ သည် ကပိုင်ချောင်းတွင် ရေချိုးကြ၏။ ထိုအနီးအနား၌ စစ်ပြေးနေသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးဖေမောင်တင်ကို မြင်လိုက်သည် ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ အဖို့ လျှို့ဝှက်ရေးကာလပင်ဖြစ်လျက် ရှိသေးရကား ဆရာကြီးအား အမြင် လည်း မခံ။ နှုတ်လည်း မဆက်လိုက်ပေ။ ချောင်းတွင် ရေမိုးချိုးပြီး နံနက်စာ စားကြလေသည် ။ ၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့ သည် သတ်မှတ်ထားသော တစ်နေရာသို့ သွားကြသည် ။

ရေတွင်းဘေးမှ အစည်းအဝေး

ကပိုင်ရွာ၏ တောင်ဘက် ချောင်းကမ်းဘေးတွင် ရေတွင်းအိုကြီးတစ်ခုရှိသည် ။ ရေတွင်း၏ အုတ်ခုံမှာ တော်တော်ပင်ကျယ်ပြန့်၍ သွပ်အမိုးလည်း ရှိသည် ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လယ်ကွင်းပြင်များ ဖြစ်၏။ ဆွမ်းခံဝင်ချိန် နေမှာ အတော်ပင်မြင့်ပြီး စူးရှသော အရောင်အဝါများကို လွှတ်လျက်ရှိပြီ။ သို့ရာတွင် တသုန်သုန်လာနေသော လေပြည်ကလေးနှင့် သွပ်မိုးပေါ်မှ စာကလေးတို့ ၏ သီချင်းသံ များ သည် အစည်းအဝေးလုပ်နေကြသူ ကျွန်တော်တို့ အား ချမ်းမြေ့သာယာစေပေသည် ။

သခင်နု၊ သခင်စိုး၊ သခင်ကျော်စိန်၊ သခင်မြသွင်၊ သခင်ကျော်ငြိမ်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဖြစ် သည် ။

သခင်နု၊ သခင်စိုး၊ သခင်ကျော်စိန်၊ သခင်မြသွင်တို့ ကား မန္တလေးထောင်မှ လွတ်လာခဲ့ကြသူ များ ဖြစ်သည် ။ လွတ်လာခဲ့ကြသည် ဆိုသော်လည်း အင်္ဂလိပ်က အကြည်အသာ လွှတ်လိုက်ခြင်း မဟုတ်။ ရှေ့တစ်ဆင့် ဆောင်ယူမသွားနိုင်သောအခါ ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်စေတော့၊ ဂျပန်လက်အောက် သို့ ကျရောက်အောင် ထောင်ထဲမှာ ပင် အလုပ်ပိတ်လျက်

ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သခင်နုတို့ က အလိမ္မာ ဖက်၍ ထောင်အာဏာပိုင်တို့ အား နောင် ကျေးဇူးတုံ့ပြန်မည်ဟု နှုတ်ကတိဖြင့် လာဘ်ထိုးလိုက်သဖြင့်သာ လွတ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကိုကျော်ငြိမ်းကား အောက်မြန်မာပြည်မှ ရောက်လာသည် မှာ မကြာသေး။ သူသည် သခင် အောင်ဆန်းနှင့် အခြားခေါင်းဆောင်များထံမှ စကားယူဆောင်လာခဲ့သည်။ ။ ထိုစကားများကို အစည်းအဝေးသို့ တင်ပြ၏။ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဂျပန်ကို စိတ်မချနိုင်။ ကျွန်တော် တို့ အားရှိဖို့ လိုသည်။ ။ လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် တောင့်တင်းဖို့ လိုသည်။ ။ ၎င်းအပြင် တရုတ်မှ တစ်ဆင့် မဟာမိတ်ဘက်မှ လည်း အဆက်ယူထားဖို့ လိုသည်။ ။ ကိုကျော်ငြိမ်း၏ အခြားတာဝန် တစ်ရပ်မှာ မိုးကုတ်ထောင်ရှိ ဒေါက်တာဗမော်ကို ယာယီအစိုးရဖွဲ့ရေးအတွက် အောက်မြန်မာပြည်သို့ ခေါ်သွားရန် ဖြစ်၏။ ။ ဂျပန်က ဒေါက်တာဗမော်ကို အပြကောင်းသဖြင့် အထူးလိုလားသည် ဟု ဆိုကြ ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ထောင်ထဲမှ ခိုးထုတ်ရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ။

သခင်စိုး၊ သခင်ကျော်စိန်၊ သခင်မြသွင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ က တစ်ဖက်၊ ကိုကျော်ငြိမ်းနှင့် သခင်နုတို့ က တစ်ဖက် အယူအဆမတူမှု ရှိခဲ့လေသည်။ ။ သခင်စိုးနှင့် ကျွန်တော်တို့ ကား ဂျပန်အပေါ် တွင် လုံးဝမျှော်လင့်ချက်မရှိ။ ။ ဂျပန်ကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရေးသာလျှင် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး၏ ပြတ်သား သော လမ်းစဉ်ဖြစ်သည်။ ။ ထိုလမ်းစဉ်ကို လိုက်ရန် မဟာမိတ်ဘက်မှ အကူအညီယူရမည်။ သခင်နုနှင့် ကိုကျော်ငြိမ်းတို့ ကား ဂျပန်ထံမှ လွတ်လပ်ရေး ရကောင်းရဦးမည်ဟု မျှော်လင့်သည်။ ။ ဂျပန်ကို စောင့်ကြည့်ချင်သေးသည်။ ။ ပြီးတော့ မဟာမိတ်နှင့် မပေါင်းခင် အင်္ဂလိပ်က လွတ်လပ်ရေးပေးပါမည်ဟု ကတိစကား ကြွေးကြော်ထားစေလိုသည်။ ။

သို့ကလို သဘောထား အယူအဆ ကွဲလွဲကြသော်လည်း အလုပ်တူ လုပ်စရာကို လုပ်မဖြစ် အောင် ကွဲလွဲခြင်းကား မဟုတ်ကြပေ။ တစ်ဖက်က မဟာမိတ်နှင့် အဆက်ယူထားဖို့ ကိုကား အားလုံး သဘောတူကြပေသည် ။ ၎င်းပြင် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးအတွက် လိုအပ်သောအချိန်တွင် လုပ်ရန် ကိုယ့် နည်းကိုယ့်ဟန် ပြင်ဆင်ထားဖို့ ကိုလည်း သဘောတူကြပေသည် ။

အမှန်အားဖြင့် တရုတ်မှ တစ်ဆင့် မဟာမိတ်နှင့် ဆက်သွယ်ရေးမှာ သခင်နုတို့ ထောင်ထဲမှာ ရှိတုန်းကပင် စတင်ခဲ့လေသည် ။ ဧပြီလ ၁၉၊ ၂၀ ရက်နေ့များ တွင် ချန်ကေရှိတ်ကိုယ်စားလှယ် ဂျင်န ရယ်ပီအက်စဝမ်း သည် သခင်နု၊ သခင်စိုး၊ သခင်ဗဟိန်း စသည် တို့ အား မန္တလေးထောင်တွင်း၌ ဝင်ရောက်တွေ့ဆုံလေသည် ။ သခင်နုက ဗြိတိသျှအစိုးရသည် မြန်မာပြည်အား ဒိုမီနီယန် အဆင့် အတန်းပေးမည်ဟု ကြေညာလျှင် မဟာမိတ်ဘက်က လိုက်ပါဆောင်ရွက်ရမည်ဟု အရေးဆိုသေး သည် ။ ထိုတောင်းဆိုချက်ကို ပီအက်စဝမ်း၊ ဒေါ်မန်စမစ်နှင့် ဂျင်နရယ်အလက်ဇင်းဒါး (မြန်မာစစ် မြေပြင် စစ်ဗိုလ်ချုပ်)တို့ က ချာချီထံသို့ ကြေးနန်းရိုက်၍ အကြောင်းကြားကြလေသည် ။ ချာချီက စကားမပြန်ပေ။ သခင်စိုးတို့ လူစုကား ချာချီတို့ ကတိပေး မပေးကို အရေးမထားကြပေ။ ဂျပန်ကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရေးနှင့် မဟာမိတ်တို့ ထံက ထိရောက်သော အကူအညီရရေးတို့ ကိုသာ အရေးထားကြ ပေသည် ။ ထို့ကြောင့် ဂျပန်ခုခံရေးအတွက် လုပ်ငန်းစဉ် စီမံကိန်းတစ်ရပ်ကို ရေးဆွဲပြီး တရုတ်အစိုးရ ကိုယ်စားလှယ် ပီအက်စဝမ်းသို့ ပေးခဲ့ကြလေသည် ။

ထိုသို့ အရေးယူစေ့စပ်နေကြစဉ် ဂျပန်တို့ သည် မန္တလေးနှင့် နီးသည်ထက် နီး လာလေပြီ။ ဂျင်နရယ်ဝမ်းသည် သခင်နုတို့ လူစုအား တရုတ်ပြည်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားရန်သာ စီစဉ်လေတော့ သည် ။ ဧပြီလ ၂

၂ ရက်နေ့တွင် သခင်နု၊ သခင်စိုးနှင့် သခင်ကျော်စိန်တို့ သည် တရုတ်ပြည်သို့ လိုက်ပါ သွားရန် မန္တလေးထောင်မှ ကားဖြင့်ထွက်ခဲ့လေသည် ။ သခင်ဗဟိန်းကား မလိုက်လိုတော့ပြီ။ ထောင်ကလွတ်လျှင်လည်း သူ့မိဘများ နှင့် ဇနီးထံသို့သာ သွားတော့မည်ဟု ဆိုပြီး နေရစ်ခဲ့လေသည် ။

သခင်နုတို့ အား မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်)သို့ ရာဇဝတ်ဝန် စကော့က ခေါ်ဆောင်သွားရာ မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်)သို့ ရောက်သောအခါ ရာဇဝတ်ဝန်ထောက်က သီပေါမြို့ကို ဂျပန်က သိမ်းပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ရှေ့ခရီးဆက်၍ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပြောပြလေသည် ။ ရာဇဝတ်ဝန် စကော့လည်း သခင်နု တို့ အား မန္တလေးသို့ ပြန်၍ ယူခဲ့ပြီး ထောင်ထဲမှာ ပင် ထားပြန်လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် မန္တလေးထောင်ထဲ၌ ကာလဝမ်းရောဂါဖြစ်လျက်ရှိ၏။ အုပ်ချုပ်ရေးမှာ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်လျက်ရှိရာ ဆေးကောင်းစွာ မကုသရချေ။ ၎င်းပြင် မန္တလေးထောင်တွင်းတွင် ရွှေတောင်တိုက်ပွဲမှ မိလာသော ဘီအိုင်အေတပ် ရဲဘော်အချို့ ရှိလေသည် ။ သခင်နု၊ သခင်စိုးနှင့် အခြားခေါင်းဆောင်များ မန္တလေးထောင်မှ ထွက်လာသောအခါ လူနာအများ အပြားကို ထမ်းယူလာခဲ့ကြသည် ။ သခင်ဗဟိန်း ကား သူ့အိမ်သို့သာ ပြန်သွားလေ၏။

ဤသို့လျှင် အထက်ဖော်ပြပါ ကပိုင်အစည်းအဝေးကလေးတွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတွေ့မီက အဖြစ်အပျက်များကို အသီးသီးပြောပြကြပြီး တစ်ယောက်သဘောထား တစ်ယောက် ဖွင့်ဟရှင်းလင်းပြကြသည် ။ ၎င်းနောက် ဘယ်သူက ဘာလုပ်မည်ကို ဆွေးနွေးကြသည် ။

သခင်စိုး၊ သခင်ကျော်စိန်နှင့် သခင်မြသွင်တို့ ကား ဆုတ်ခွာနေသော

တရုတ်တပ်များ နှင့် အဆက်အသွယ်ယူပြီး တရုတ်ပြည်၊ သို့မဟုတ် အိန္ဒိယပြည်သို့ သွားကြရန် ခိုင်မြဲစွာဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ် လေသည် ။ မြန်မာပြည် အပြင်ဘက်မှ နေ၍ အကြံယူ အကူအညီတောင်းပြီး ပြည်ပတွင် လည်းကောင်း၊ ပြည်တွင်းတွင် လည်းကောင်း ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးလုပ်ငန်းကို လုပ်ရန်ဖြစ်လေ၏။

သခင်နုနှင့် ကိုကျော်ငြိမ်းကား သခင်အောင်ဆန်းတို့ အလာကို စောင့်ကြို၍ အခိုက်အတန့် အားဖြင့် ဂျပန်နှင့်ပူးပေါင်းပြီး လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သမျှအားလုံး တိုင်တိုင်ပင်ပင် လုပ်သွားကြရန်ဟု ဆိုလေသည် ။ ကျွန်တော့်မှာ ကား ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး ဝါဒဖြန့်ခြင်းကို စတင် ပြီးပြီဖြစ်ရကား အလင်း တွင် နေရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။ မြန်မာပြည်တွင် နေပါက လျှို့ဝှက်၍ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး လုပ်ရမည်ဖြစ်လေ သည် ။ ပြည်တွင်းမှာ ပင် နေ၍ လျှို့ဝှက်ရေး မြေအောက်လုပ်ငန်းများ လုပ်ရန် စိတ်ကူးလည်း ပေါက်မိ ပေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်မှာ အိန္ဒိယတွင် နေဖူးပြီး တော်လှန်ရေးအဆက်အသွယ်များ ရှိသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ တရုတ်အစိုးရကိုယ်စားလှယ် ပီအက်စဝမ်းထံမှ တရုတ်ပြည် ကျူးကျော်စော်ကားမှု ဆန့်ကျင်ရေးကော်မတီတွင် ဝါဒပြန့်ပွားရေးမှူးတစ်ယောက် ဖြစ်သည် ဟူသော စာရွက်စာတမ်း ရှိထားသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ အပြင်သွားကြသူများ တွင် ကျွန်တော်ပါလျှင် များ စွာ အကူအညီဖြစ်မည် ဟု သခင်စိုးတို့ က ယုံကြည်သည် ။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့ နှင့်အတူ မြန်မာပြည်အပြင်သို့သွားရန် ဆုံးဖြတ် လေသည် ။

ဤသို့လျှင် ကပိုင်ရေတွင်းအို အစည်းအဝေး ဆုံးဖြတ်ချက်အရ ကျွန်တော်သည် သခင်စိုးတို့ နှင့်အတူ စစ်အတွင်းခရီးသည် ဖြစ်ခဲ့ရပေ၏။

ဗိုလ်ချုပ် အလက်ဇင်းဒါးကား စစ်တပ်များ ရုပ်သိမ်းရာတွင် အလွန်

ကျင်လည်ကြောင်း ကျော် ကြားသူ ဖြစ်၏။ နာမည်ကြီးသလောက်လည်း အဆုတ်အရုပ် တော်ပေသည် ။ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်များ သည် မြန်မာပြည်တွင်းမှ ရုန်းထွက်သွားရာ မေလ ၁၃ ရက်နေ့တွင် ပြီးပြတ်သွားလေသည် ။ သို့ရာ တွင် အင်္ဂလိပ်တို့ တပ်ဆုတ်ခြင်းကို နောက်မှ ကာကွယ်ပေးသူများမှာ တရုတ်တပ်များ ဖြစ်လေသည် ။ တရုတ်စစ်တပ်များကလည်း သူတို့ ၏ အခန်းကို ပိုင်နိုင်စွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြ၏။

တရုတ်တပ်များ သည် မန္တလေးစစ်မျက်နှာ၌ ခုခံပြီးနောက် ရွှေဘိုသို့ စစ် နှစ်ကြောင်းဖြင့် ဆုတ်ခွာကြလေသည် ။ တစ်ကြောင်းမှာ ဧရာဝတီမြစ် အနောက်ဘက်ကမ်း ရွာထောင်၊ အုန်းတော စသည် တို့ မှ တစ်ဆင့်ဖြစ်၍ အခြားတစ်ကြောင်းမှာ မြစ်အရှေ့ဘက် မတ္တရာမှ တစ်ဆင့် ဖြစ်လေသည် ။

ကျွန်တော်တို့ သည် တရုတ်တပ်ကို ရွှေဘိုမှာ အမီလိုက်ရမည်။ ရွှေဘို၏ အနောက်ဘက် ဆိတ်ခွံချီပါတွင် ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုသည် စစ်ပြေးလျက်ရှိ၏။ ဦးဘချိုထံမှ လည်း အကူအညီ အကြံဉာဏ် များ ယူစရာရှိသေးသည် ။ ကပိုင်မှ နေ၍ မတ္တရာမှ တစ်ဆင့် ရွှေဘိုဘက်သို့သွားရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေ ၏။ ထိုအချိန်၌ မန္တလေးဘက်မှ အပစ်အခတ်သံများ မရပ်စဲသေးပေ။ ပစ်ခတ်ခြင်းမဟုတ်လျှင် ပေါက်ကွဲသံများ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ညဘက်တွင် လည်း မန္တလေးဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတွင် မီးရောင် ရဲရဲကို မြင်နိုင်ပါသေး၏။

ခရီးအစကို စခြင်း

ကျွန်တော်တို့ ခရီးစထွက်သောနေ့မှာ ၁၉၄၂ ခုနှစ် မေလ ၁ ရက် ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာ့အလုပ်သမား နေ့ဖြစ်သည် ကို ထိုစဉ်က သတိမထားမိကြပါ ။ သတိသာထားမိပါလျှင် အတိတ်နိမိတ်ကို ယုံကြည် သူများ မဟုတ်စေ

ကာမူ အတိတ်နိမိတ်ကောင်းသည် ဟု ပါးစပ်က ထုတ်၍ ပြောမိကြပေလိမ့်မည်။ အားလည်း ပိုလို့ ပင် တက်မိကြပေလိမ့်မည်။

သခင်စိုး၊ သခင်ကျော်စိန်နှင့် သခင်မြသွင်တို့ မှာ ထောင်ထွက်ကြီးများ ပီပီ ထောင်ထဲမှ ရယူခဲ့ သော လုံချည်ကြမ်းကြီးများ နှင့် ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီများကို ဝတ်ထားကြ၏။ ဝါးဖတ်ဦးထုပ်များကိုလည်း ဆောင်းထားကြ၏။ ၎င်းပြင် ထောင်ဖြစ် လွယ်အိတ်ကြီးများကို လွယ်ထားကြသည် ။ လွယ်အိတ်များ ကိုကြည့်လျှင် ခရီးကြမ်းသွားရန် ထောင်ထဲမှာ တုန်းကပင် စီစဉ်အားခဲထားကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်ပေ သည် ။

ကျွန်တော်ကား အဝတ်အဆင်တွင် သူတို့ နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်၏ ။ လုံချည်အင်္ကျီမှာ နူးညံ့ ချောမွေ့၏။ ဦးထုပ်မှာ သက္ကလတ် ဖြစ်၏။ လွယ်ထားသော လွယ်အိတ်မှာ ရှမ်းလွယ်အိတ် အကောင်း စား ဖြစ်၏။ ၎င်းပြင် ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ချယ်ရီသား လက်ကိုင်တုတ်တစ်ချောင်း ပါလာသည် ။ လက်ကိုင်တုတ်မှာ အဖုအထစ်ကလေးတွေ တမင်ထားရှိသော်လည်း ချိပ်ဆေးရောင် တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေသည် ။ လက်ကိုင်အကောက်မှာ သမင်ခြေထောက်လေးသဖွယ် ခွာအနက်ကလေးနှင့် လှုပ်ထားသည် ။

ခရီး၏ ပထမအထောက်တွင် ကပိုင်မှာ စစ်ပြေးလျက်ရှိသော ကိုကျော်ငြိမ်း၏ သူငယ်ချင်း ကိုဝင်းရှိန်(ပုလဲအလှပစ္စည်းကုမ္ပဏီ)က ကားနှင့် လိုက်ပို့လေသည် ။ မွေချောင်းသို့ရောက်သောအခါ ကားဖြတ်သန်း၍ မရတော့ပေ။ မွေချောင်းမှာ အတော်ကျယ်သော်လည်း တိမ်၏။ ကျွန်တော်တို့ အရင် တရုတ်များ ကျော်ဖြတ်ထားလေသည် ။ တရုတ်တပ်များသည် ချောင်းကို အလွယ်တကူဖြတ်ရ အောင် ယာယီတံတားလုပ်၍

ထားလေသည် ။ လုပ်ပုံမှာ သင်းလှဘိ၏။ အနီးအနားရွာမှ ခုတင်များ နှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ သလွန်ညောင်စောင်းများကို အတင်းဆွဲယူပြီး ချခင်းထားခြင်းဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် တံတားမှာ အချို့နေရာ၌ မှန်စီရွှေချတံတား ဖြစ်နေလေသည် ။

ချောင်းကိုဖြတ်ကူးပြီးနောက် ခြေကျင်လျှောက်ကြရသည် ။ လမ်းဘေးတွင် ကွမ်းသီးခြံ အုန်းခြံများ ရှိ၏။ သစ်ပင် ဝါးပင်များ လည်း စည်ကားစွာ ပေါက်ရောက်နေ၏။ တောရိပ်ကောင်းပြီး ရေနီးသဖြင့် စိမ့်နေပေ၏။ မတ္တရာကွမ်းသီး၊ မတ္တရာ ငှက် စသည် တို့ ဤနေရာမှာ ရှိပေလိမ့်ဟု အောက်မေ့မိ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်က စိမ့်နေသော်လည်း အတန်ငယ်လျှောက်မိကြသော အခါ မောလာကြလေ သည် ။ ချွေးကလည်း စို့လာသည် ။ ရေသောက်ရန် ရေရှာကြ၏။ ယာတဲကလေးတစ်ခု တွေ့၍ ကြည့် လိုက်ရာ ရေအိုး အဆင်သင့်တွေ့ရသည် ။ သို့ရာတွင် ထောင်ထွက်ရဲဘော်များက ရေကို ရုတ်တရက် မသောက်ရန် တားမြစ်ကြ၏။ သခင်ကျော်စိန်က အိတ်ထဲမှ ဆေးနီမှုန့်ထုတ်ပြီး ရေထဲမှာ ထည့်၏။ ဒါမှ ရေထဲက ရောဂါပိုးတွေ သေမည်။

ဆေးနီမှုန့်ဖြင့် သန့်စင်စေအပ်သော ရေကို သောက်သုံးပြီး အတန်ကြာ လျှောက်ခဲ့ကြသော် ရေနံ့သာရွာသို့ ရောက်လေ၏။

ညနေစောင်းအချိန်ဖြစ်၍ ရေနံ့သာရွာကလေးမှာ အထူးသာယာလှက်ရှိသည် ။ စိမ်းလန်း သော သစ်ပင်များ နှင့် နေခြည် ရွှေရောင် ဆွတ်ဖျန်းထားသော သစ်ပင်အဖျားများမှာ ရွှေနှင့် မြကဲ့သို့ ပန်ရလှသည် ။ သို့ရာတွင် ခေတ်ကာလမကောင်းသဖြင့် ရွာဦးတွင် ရေခပ်နေကြသော လုံမပျို့တို့ ကို လည်းကောင်း၊ ပလွေမှုတ်နေသော လုလင်ပျို့တို့ ကိုလည်း

ကောင်း မတွေ့ရပေ။

ရွာအဝင်တွင် ဗိုလ်တဲကလေး ခပ်ငယ်ငယ်တစ်ခု ရှိလေရာ တစ်ည တာ တည်းခိုရန် ရည်ရွယ် လျက် ဗိုလ်တဲပေါ်သို့ တက်ကြလေသည်။ သ ခင်စိုး၊ သခင်ကျော်စိန်တို့ ဆောင်းလာသော ဝါးဖတ် ဦးထုပ်များ သည် ဗို လ်တဲပေါ်မှာ အခံ့သား တက်နေခြင်းနှင့် ပေါင်းပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အ ကဲခတ် လျက်ရှိကြသော ရွာသူ ရွာသားများအား ဟိတ်ဟန်ပေးနေကြ လေသည်။ ။

မကြာမီ ရွာသားတစ်စုသည် ကျွန်တော်တို့ အခံ့သား တက်နေကြ သော ဗိုလ်တဲကလေးအနား တင် ရစ်သီရစ်သီလုပ်နေကြလေသည်။ ။ ထို အခါ ကျွန်တော်တို့ က ဖော်ရွေသော အမူအရာပြလျက် မိတ်ဖွဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ သည် တရုတ်စစ်ဗိုလ်များ လည်း မဟုတ်၊ အစိုးရအရာရှိများ လည်း မဟုတ်၊ သခင် နိုင်ငံရေးသမားများ သာဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြကြ၏။ သူတို့ အထဲတွင် စကားပြန်လုပ်၍ ခေါင်း ဆောင်နေသူမှာ ကျွန်တော်တို့ သည် သခင်နိုင်ငံရေးသမားများ ဖြစ်သ ည် ဟု ဆိုလိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့မျက်နှာကို ပျားရည်လူး လိုက် လေသည်။ ။ ခုပဲ အုန်းပင်ပေါ်တက်၍ အုန်းသီးချိုငြီး ကျွန်တော်တို့ အ မောပြေစေရန် ကျွေးတော့မလို လောကွတ်ပျူငှာလုပ်၏။ သူသည် ကျွန် တော်တို့ အတွက် ထမင်းဟင်း အစီအစဉ်ခိုင်း၏။ ရွာတွင် အဆင်သင့်ပ င်ရှိနေသော သခင်နိုင်ငံရေးကို အားပေးထောက်ခံစကားပြောလေ့ရှိသူ မြေတိုင်းစာရေးကလေးတစ်ဦးအား အရှာခိုင်း၏။ ကျွန်တော် တို့ က ထို ရွာသားတို့ ၏ ခေါင်းဆောင်အား ဘာအလုပ်အကိုင် လုပ်သနည်းဟု မေးမြန်းရာ ၎င်းမှာ ပုလိပ်လူထွက်ဖြစ်ကြောင်း၊ မျိုးချစ်စိတ်ရှိကြောင်း၊ ဂျပန်များ နှင့် အတူလာနေပြီဆိုသော သခင်အစိုး ရနှင့် ပူးပေါင်းကာ ဘ ယ်ဘက်ကမဆို အမှုထမ်းလိုကြောင်းများ ပြောလေသည်။ ။ ထိုသူသည်

ရှေ့ခရီး ဆက်ဖို့ သူတို့ ရွာမှ မထွက်မီ ကျွန်တော်တို့ ထံမှ သခင်ထောက် ခံချက် လက်မှတ်များကိုပင် တောင်းယူ ထားလိုက်သေးသည် ။ ကျွန်တော်တို့ သည် ၎င်းတို့ အား ကျွန်တော်တို့ ၏ အကြောင်းမှန်ကို ပြောမပြဘဲ ရွှေဘိုသို့ စည်းရုံးရေးကိစ္စအတွက် ခရီးထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ဟု သာ ပြောကြလေသည် ။

ထိုနေ့ည၌ ဗိုလ်တဲတွင် မအိပ်ကြဘဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းအိပ်ကြရသည် ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ လည်း ပြင်ဆင်နေဆဲဖြစ်သဖြင့် တစ်ဖက်အကာမရှိပေ။ ညဦးတွင် ရွာသူရွာသား များအား တရားဟော၏။ ကျွန်တော်မှာ ဒိုင်ခံဟောပြောနေရသူ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ သည် ထိုအချိန် က လူအများအား ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးကို တိုက်ရိုက်မပြောကြပေ။ အင်္ဂလိပ်ပြေး၍ ဂျပန်ဝင်လာရာ ကြားထဲမှ နေ၍ ကျွန်တော်တို့ လွတ်လပ်ရေးကို အရယူရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘယ်နိုင်ငံခြားသား အောက်မှာ မှ ကျွန်မဖြစ်ရန် အားထုတ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤအချိန်အခါမျိုးတွင် တစ်မျိုးသားလုံး ညီညွတ်ရေး၊ ရွာသူရွာသားအားလုံး သွေးစည်းရေး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်နိုင်ရေး စသည် တို့ မှာ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်ကြောင်းတို့ ကို ပြောဟောကြ၏။ ရှေ့ခရီးတစ်လျှောက်လုံးတွင် လည်း ဤနည်း နှင်နှင် သာ ပြောဟောကြလေသည် ။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ရေနံသာရွာသားတို့ ၏ အကြံပေးချက်အရ မတ္တရာဘက်သို့ မသွား တော့ဘဲ မြွေနဂါး၊ မြွေဒဝယ် စသော ရွာများမှ ဖြတ်၍ ဧရာဝတီ အနောက်ဘက်ကမ်းရှိ ခဲသင်ရွာသို့ ကူးရန် လှည်းနှင့် ခရီးထွက်ခဲ့ကြ၏။ လမ်း၌ ဆေးရွက်ခင်း အများ အပြား တွေ့ရ၏။ ၎င်းတို့ အနက် အများ အပြားမှာ မန္တလေးမြို့ နဂါးနီဆေးလိပ်ပိုင်ရှင်၏ ဆေးခင်းများ ဖြစ်သည် ဟု သိရလေသည် ။

ကျွန်တော်တို့ သည် မြွေရွာတစ်ရွာရှိ သခင်အဘိုးကြီးတစ်ဦးအိမ်တွင် အပန်းဖြေနားနေရင်း နံနက်စာ စားကြလေသည်။ ထိုရွာ၌ မန္တလေးစစ်ပြေးအများ တည်းခိုလျက်ရှိရာ အသိအကျွမ်း မတွေ့ အောင် တမင်ရှောင်၍ ထွက်ခဲ့ရလေသည်။

ယင်းဒေသတစ်ဝိုက်၌ ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းသည် ကျယ်ပြန့်လှပြီး လက်တက်များ ဖြာထွက် နေ၏။ ကျွန်တော်တို့ သည် လက်တက်ကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ လှည်းကိုထားခဲ့ပြီး ဆယ့်လေးငါးနှစ်ရွယ် လှေသမားကလေးများ လှော်သော လှေကလေးဖြင့် ဆန်တက်ကြရလေသည်။ လှေကလေး၏ ရွက်မှာ အလွန်ဟောင်းနေပြီဖြစ်သော တင်းတိမ်စောင် ဖြစ်၏။ လေမှာ ပါးလှလေရာ လှေသမားလေးသည် လေချွန်၍ လေကို ခဏခဏ ခေါ်ရ၏။ သို့ဖြင့် တရွေ့ရွေ့ ရွက်တိုက်လာစဉ် ကောင်းကင်မှ လေယာဉ်ပျံသံများ ပဲ့တင်ဟည်း လာလေသည်။ ဂျပန်ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံများ ဖြစ်မည် မှာ ယုံမှားဖွယ် မရှိချေ။ သခင်စိုးကား ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ပြီး လှေကို ကမ်းကပ်ပေးရန် တောင်းဆို လေသည်။

သူ့အကြံမှာ သစ်ပင်အောက်ဝင်ကွယ်ရန် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ က စိုးရိမ်မကြီးဖို့ ပြော သောအခါ သခင်စိုးက ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ သည် လှေမြင်လည်း စက်သေနတ်နဲ့ ရမ်းပစ်ချင် ပစ်မှာ ပဲဟု ထင်ကြေးပေးလေသည်။ ကမ်းနားသို့ လှေမရောက်နိုင်မီပင် လေယာဉ်ပျံများ သည် ကျွန်တော်တို့ အား ကျော်လွန်သွားတော့၏။ ကျော အတော်ပင် စိမ့်လိုက်ရသေးသော်လည်း ဘာမျှ ဘေးမသိ ရန်မခ သောကြောင့် လေခေါ်သော လှေသမားကလေးနှင့်အတူ လေချွန်မိလိုက်ကြလေသည်။

သို့ဖြင့်ပင် ညနေစောင်းတွင် ခဲသင်ရွာသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြလေသ

ည် ။ ခဲသင်ရွာ၌ သခင်စိုး၊ သခင်ကျော်စိန်တို့ ၏ ထောင်တွင်းမိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့သူ မြေတိုင်းစာရေးဟောင်းကြီး တစ်ယောက်ရှိရာ သူ့အိမ်တွင် တည်းခိုကြရ၏။ သူတို့ ရွာကလေးတွင် ကားစစ်ကြောင်းမဖြတ်သေးသဖြင့် ဘာမျှ အခြေ အနေမပျက်ချေ။ ၎င်းသည် နောက်တစ်နေ့တွင် သံဃာတော်တို့ အား ဆွမ်းကပ်ကျွေးမွေးမည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့ အား ဆွမ်းကျွေးနေ့ ကျော်လွန်မှ သွားရန် တောင်းပန်နေသေး၏။ ကျွန်တော်တို့ မှာ မင်းပြောင်း မင်းလွဲကာလ ကျပ်ကြီးတွင် စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းသည် မည်မျှအရေးကြီးကြောင်း ရှင်းပြ ပြီး ခရီးဆက်ထွက်ရပါမည့်အကြောင်း မနည်းကြီး တောင်းပန်ယူရလေသည် ။

သို့ဖြင့် မေလ ၃ ရက်နေ့ နံနက် လင်းကြက်ဆော်သည် ဆိုလျှင်ပင် ခရီးဆက်ကြရ၏။ ပထမ အထောက်တွင် ခြေကျင်လျှောက်ကြရ၏။ မှောင်ကြီးမည်းမည်းဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့ က မလင်းခင် အမိုက်ဆုံး အမှောင်ဆိုတာ ဒါပါပဲ ထင်ပါရဲ့ ဟု ပြောလိုက်မိသေး၏။ မကြာမီ ချောင်းကလေးတစ်ခု သို့ ရောက်ရာ လှေကလေးနှင့် ကူးဖြတ်ပြီး တစ်ဖက်ကမ်းက အသင့်ပြင်ထားသော လှည်းပေါ်သို့ တက်ကြ၏။ လှည်းဦးက မီးခွက်ကလေးမှာ မှီတဲတုတ်မှီတဲတုတ်ဖြင့် လမ်းပြလျက်ရှိသည် ။

အရုဏ်ကျင်း၍ မိုးစင်စင်လင်းချိန်တွင် မြစ်မှ အတော်ကွာခဲ့လေပြီ။ ရှားပင်၊ ဒဟတ်ပင်၊ သန်းပင်များ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော ကျောက်စရစ်ကုန်းများ ပေါ်တွင် ဖြတ်ကျော်၍ မောင်းကြရ လေသည် ။ ယုန်ထောင်ထားသော ဆူးစည်းရိုးကလေးများကို မကြာခဏ တွေ့ရ၏။ နေမင်းကြီးသည် နီမြန်းဝင်းစက်သော မျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အား နှုတ်ဆက်လျက်ရှိ၏။ ဤရှုခင်းကား အညာ ဒေသ၏ မူမှန်သော ရှုခင်းဖြစ်ပေသည် ။

ကျွန်တော်တို့ သည် ပြည်ပသို့သွားရန် စိတ်ထက်သန်နေကြသော်လည်း မြန်မာ ပြည်တွင်း၌ လုပ်ရန် လုပ်ငန်းများ အတွက် နောက်ဆံငင်လျက် ရှိကြသည်။ ။ ဘယ်သူလုပ်မည်နည်းဟု ချိန်ဆကြည့် ကြ၏။ သခင်ဗဟိန်းကား ထောင်ထဲမှာ တုန်းကပင် ဂျပန်လွှမ်းမိုးသောခေတ်တွင် ဘာမျှမလုပ်တော့ ဟု ဆိုခဲ့လေသည်။ ။ သခင်သန်းထွန်းလုပ်နိုင်လျှင် ကောင်းလေစွဟု မှန်းထားမိကြ၏။ သို့ရာတွင် သခင်စိုးသော်လည်းကောင်း၊ သခင်ကျော်စိန်သော်လည်းကောင်း၊ သခင်မြသွင်သော်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်သော်လည်းကောင်း သခင်သန်းထွန်းနှင့် မတွေ့ခဲ့ကြရ။ မဆွေးနွေးခဲ့ကြရ။ သခင်သန်း ထွန်းမှာ မရေရာလှ။

ကျွန်တော်တို့ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးလုပ်သားတစ်စု၏ ထိုစဉ်က အတွေးအတော လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံနည်း စသည် တို့ ကို ပြန်လှန်ဆင်ခြင်လျှင် ကျွန်တော်တို့ သည် ပြည်ပအင်အားစုကို အဓိကထား၍ ပြည်တွင်းအင်အားစုကို သာမညသာထားကြောင်း တွေ့နိုင်သည်။ ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးမှု ဒုတိယထား၍ အပြင်တစ်ပါးကို အားကိုးမှု ပထမထားကြောင်း တွေ့နိုင်ပေသည်။ ။

ဆွမ်းခံဝင်ချိန်တွင် ဟန်လင်းကြီးသို့ ရောက်ကြလေသည်။ ။ ခဲသင်မှ စာရေးကြီးက ညွှန်ကြား လိုက်သော အိမ်တွင် ဝင်၍ ထမင်းစားကြရသည်။ ။ ထူးခြားသော ဟင်းတစ်ခွက်မှာ အမဲသားချဉ်ဖြစ် ၏။ ထိုအိမ်တွင် လူရွယ်တစ်ယောက်သည် ခါးတောင်းမြှောက်အောင် ကျိုက်ထားပြီး သစ်တုံးတစ်ခု ပေါ်တွင် ထိုင်နေရာ အလေးမခြင်းဖြင့် ကာယဗလ ပြုပြင်ထားလေသလောဟု ထင်မှတ်ရသည်။ ။ ကြွက်သား အချိုးအစားနှင့် အဖုအထစ် အဆစ်အပိုင်းတို့ မှာ ပထမတန်း လှပတိုးတက်သည် ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်၏။ အလေးမပြီး လေ့ကျင့်ထားသလားဟု မေးကြည့်ရာ မဟုတ်ကြောင်း၊ လွှသမား ရိုးရိုး သာဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ ကျွန်တော်တို့

မှာ ၎င်းအား အံ့ဩချီးကျူး၍ မကုန်ကြပေ။

ဟန်လင်းကြီးမှာ ရှေးက ယူလူမျိုးတို့ အခြေစိုက်ရာ မြို့ဖြစ်သဖြင့် ထင်ရှားခဲ့၏။ ထိုမြို့တွင် ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ပြတိုက်တစ်ခုလည်း ရှိရာ ကျွန်တော်တို့ သွားကြည့်ကြ၏။ ဟုတ်တိပတ်တိလုပ် ထားသော ပြတိုက်မဟုတ်ပေ။ တူးဖော်ရှာဖွေရေးမှာ လည်း ဘာမျှ မည်မည်ရရ ဖြစ်ပုံ မပေါ်ချေ။ ကျောက်စာတစ်ခုတွေ့ရာ ကျွန်တော် ဖတ်ရန် ကြိုးစားသေး၏။ သို့ရာတွင် မဖတ်တတ်ချေ။

ဟန်လင်းကြီးမှ ထွက်ခွာလာကြရာ တစ်နေရာတွင် မုဆိုးချုံရွာမှ စက်ဘီးနှင့် ပြန်လာသော သခင်စံဝင်းနှင့် တွေ့ရလေသည် ။ သခင်စံဝင်းမှာ အထက်မြန်မာပြည် ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီ စည်းရုံးရေးမှူးတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ယင်းပါတီ၏ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့် ပါဝင်သော ကျွန်တော်နှင့် အထူးရင်းနှီးပြီးသား ဖြစ်သည် ။ ၎င်းအား နိုင်ငံရေးအခြေမှန်များကို ဖွင့်ထုတ်ပြောပြီး ဂျပန်ကို ခုခံတော်လှန်ရန်မှာ မလွဲမရှောင်သာကြောင်း၊ ပြင်ဆင်ထားရမည်ဖြစ်ကြောင်းများ ပြောခဲ့ရ လေသည် ။

ညနေ နေဝင်ရီတရောတွင် ဆိတ်ခွံချီပါသို့ ရောက်ကြလေ၏။ မြန်မာ့အစဉ်အလာများ တွင် ချီပါသည် ပခန်းနှင့်အတူ စကား အကတ်အကော် ဆီလျော်အောင် ယုတ္တိထုတ်၍ ငြင်းခုံတတ်ကြသော ကြောင့် ထင်ရှားခဲ့၏။ ယခု ချီပါကား ထိုအစဉ်အလာရှိတော့ဟန် မတူချေ။